

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησως στο πρώτο ερώτημα, δικαιολογείται μια τέτοια ποσοστιαία αύξηση για όλες τις ηλικιακές βαθμίδες, στην περίπτωση που η αύξηση οφείλεται στο γεγονός ότι οι προϊσχύουσες αμοιβές υπολείπονταν του κατώτατου ορίου που προβλέπεται από το Σύνταγμα του κράτους μέλους;
- 3) Αντιβαίνει στο ευρωπαϊκό δίκαιο, και ιδίως στο άρθρο 9 της οδηγίας 2000/78/EK ⁽¹⁾, κανονιστική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία το δικαίωμα αποζημιώσεως λόγω εφαρμογής μισθολογικού καθεστώτος που ενέχει διακρίσεις λόγω ηλικίας αποσβέννυται μετά την πάροδο διμήνου, στην περίπτωση που
- η προθεσμία αρχίζει με τη δημοσίευση της αποφάσεως της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, C-297/10 και C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (Heppnigs και Mai) ακόμη και αν ο ενδιαφερόμενος δεν υπάγεται στη συλλογική σύμβαση των συμβασιούχων υπαλλήλων του δημόσιου τομέα, αλλά η προσωπική του κατάσταση είναι αντίστοιχη εκείνης την οποία αφορά η απόφαση της 19ης Ιουνίου 2014, C-501/12 έως C-506/12, C-540/12 και C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (Sprecht),
 - οι ενδιαφερόμενοι δημόσιοι υπάλληλοι και δικαστές (εργαζόμενοι) μπορούσαν να λάβουν γνώση της προαναφερθείσας αποφάσεως μόνο από γενικές πηγές πληροφόρησης,
 - οι ιεραρχικά προϊστάμενες αρχές (εργοδότες), μετά την έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως, αρνήθηκαν τη δυνατότητα εφαρμογής της επί των δημοσίων υπαλλήλων και παράλληλα αμφισβήτησαν την ύπαρξη διακρίσεως λόγω ηλικίας, η δε νομική άποψη αυτή δημοσιοποιήθηκε, τουλάχιστον εν μέρει,
 - η νομολογία των πρωτοβάθμιων διοικητικών δικαστηρίων, εντός της ανωτέρω προθεσμίας καθώς και μετέπειτα μέχρι την έκδοση της αποφάσεως Sprecht, δεν δεχόταν ως επί το πλείστον την ύπαρξη διακρίσεως λόγω ηλικίας,
 - κατά τη διάρκεια της προθεσμίας δεν υπήρχε νομολογία ανώτερων δικαστηρίων και η πρώτη απόφαση ανώτατου δικαστηρίου εκδόθηκε μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως Sprecht,
 - στο πλαίσιο της σχέσεως των δημοσίων υπαλλήλων ή των δικαστών (εργασιακής σχέσεως) ισχύουν αποσβεστικές προθεσμίες μόνο για την απόδοση ειδικών δαπανών και οι εν λόγω προθεσμίες δεν είναι βραχύτερες του εξαμήνου,
 - οι μισθολογικές αξιώσεις (αμοιβές) υπόκεινται σε τριετή προθεσμία παραγραφής που αρχίζει από το τέλος του έτους κατά το οποίο η αξίωση έχει καταστεί ληξιπρόθεσμη και ο δικαιούχος γνωρίζει ή όφειλε να γνωρίζει την ύπαρξη της αξιώσεως, άλλως η παραγραφή είναι δεκαετής,
 - εθνικές μισθολογικές αξιώσεις (αμοιβές) που δεν προβλέπονται από τον νόμο πρέπει να προβάλλονται εντός ευλόγου χρόνου, δηλαδή εντός του οικονομικού έτους για το οποίο ζητούνται;
- 4) Επηρεάζεται η απάντηση στο τρίτο ερώτημα στην περίπτωση που η νομική κατάσταση είναι ασαφής ή συγκεχυμένη;
- 5) Αρκεί για την έναρξη της αποσβεστικής προθεσμίας το γεγονός ότι η κατηγορία των θιγόμενων προσώπων έχει γνώση της διαφορετικής μεταχειρίσεως ή πρέπει επιπρόσθετα να είναι γνωστός ο λόγος της άνισης μεταχειρίσεως, δηλαδή το κριτήριο διαφοροποιήσεως;

⁽¹⁾ Οδηγία 2000/78/EK του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ 2000, L 303, σ. 16).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale ordinario di Roma (Ιταλία) στις 12 Δεκεμβρίου 2018 — Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) κατά Soundreef Ltd

(Υπόθεση C-781/18)

(2019/C 112/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale ordinario di Roma

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)

Εναγόμενη: Soundreef Ltd

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει η οδηγία 2014/26/ΕΕ ⁽¹⁾ την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνικό νόμο που προβλέπει ότι η πρόσβαση στην αγορά διαμεσολάβησης σε ζητήματα δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή, εν πάση περιπτώσει, η χορήγηση αδειών στους χρήστες, αναγνωρίζεται μόνο στους φορείς οι οποίοι δύνανται να χαρακτηριστούν, κατά τον ορισμό της ίδιας της οδηγίας, ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, αποκλείοντας τους φορείς που χαρακτηρίζονται ως ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, οι οποίοι έχουν συσταθεί είτε στο ίδιο κράτος είτε σε άλλα κράτη μέλη;

⁽¹⁾ Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕ 2014, L 84, σ. 72).

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Δεκεμβρίου 2018 το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 3 Οκτωβρίου 2018 στην υπόθεση T-313/17, Wajos GmbH κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-783/18 P)

(2019/C 112/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: D. Hanf)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Wajos GmbH

Αιτήματα

Το ανααιρεσίων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει τη Wajos GmbH στα δικαστικά έξοδα του EUIPO.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Κατά το EUIPO, η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 ⁽¹⁾. Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη εξέταση κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα του επίδικου σήματος, δεν εξέτασε το εν λόγω σήμα βάσει των κατάλληλων κριτηρίων και, επιπλέον, εφάρμοσε εσφαλμένα κριτήρια.

Η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει περαιτέρω τα άρθρα 36 και 53, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς δεν παρέχει ούτε στο ανααιρεσίων ούτε στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να κατανοήσουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο ουσιώδες για το διατακτικό της αποφάσεώς του συμπέρασμα ότι η μορφή του επίδικου σήματος «είναι ασυνήθης, λαμβανομένων υπόψη των συνηθειών στους συγκεκριμένους τομείς».

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).